

חֲלֻכּוֹת פֶּסַח כִּימָנָן תְּסֵחָה תְּסֻוֹ

132 קאר קגולה

(ב') שלא להזכיר העופות בקשין, שמא יתו שם החסם או גן מלהמן ויתן (ג') צעם בעשות בשעת ההבחנה:

ח' סעיפים: אם הרק ומני רגליים ודומיו מהמייצים, וכן ו'

אָלֹא (ה) וְלֹעֵס אֶרֶם חֲטִים (א) וַיַּתֵּן עַל-גַּבְיוֹ (ב) מַפְתָּחָו

א כבשנה בעזהים ל'ז

פאר היטב

ונבא שלמה בקש וגדי בן פבנאן. עלי ביטו תנ' ס"ג: 18
אללא ברוחלים דבנה קרא רם. וענין כ"א טענן חותם כת"ע עז"ה. ואם
מקצת גיא ורשות ר' יוסי ורשות ר' יונה ורשות ר' יונה ורשות ר' יונה
ונבא שלמה בקש וגדי בן פבנאן. עלי ביטו תנ' ס"ג: 18

ונלעג'ם והפיכ' ע"ג מפקחו קדם פחח צורך ענור וויסיט, עכ"ל. וכן נתקבאר לעיל ב' ב"יד טיקון' השם שכתב נא רלא' לילען קאנ' זילא בחרוץ' נפסח אקל אמר קה יייא שחקרתו לחולוק ה' מושם דמקשעה מא"ש הרוב"ם דשלשלא' קדר'ת' באנזון' של איש מרד' נאנזן אנטירוטו יונאל עלה'. ומ"א כתוב עוד מקטן, ש'קאה לא"י' בקביעות' שהא נבר מעדך' נצישי' שאנו רוזח' ל'קבל' ו'אן הפק' האן', משא"ב' ד' שאין בו סכתה. אקל בחרול'ה ש'יש' בו סכתה, אפלו ע"י' יש'רעל געטמו' מוקמנו' שערבר צ'ורי' פחס' מקר', ח"י, ע"ש. ועריך' קולגמאן אפללו' לאין' בו פסנה, וילא בעלה' פנינזין קילו' שע' צח'ם וויט' וויסט' אונטירום בנטער'יז' קרי' ל'קאל' הקאוב אמא' פחד', ע' ע"ש: (כ) מבדוח. אבל לילען ולבלען מ"ד פחד, דאן פחדמיצין' כהה, ס"א:

שער תשובה

(ט) זילעס. והוא כי של אליגנא במא"ש פיטון תומב. ורבב הרוקח דאפלו אס פיטון תומב דכל שיל נברעה קפלוקנא קעם פסח איזין בעור, דלא ביבערז. קפוץ כבר מחר לתהים בפסח על איזה רפהאה, עכ"ל, ובאמת דהו איזנו, ועקר קבעון קליגנא לאכיה פסר החרטאות מפקץ קפסה, פיעגא לאיך. ורקם בפסח קפחו ויעשה הדלונגא, ע"ש. וופר"ח מפקקן קרבנה ברבר, דלא ימא קליא ברדרון בפקוץ של ישראלי קמ"ש ככני, וככ"ב נמי' ובתשותה אש' פיקן כו. וכן כל זה בתק ג"כ פטר, וככ"ב בם"א ובתשותה אש' שס. וועל' פיטון חסה ס"ק במש"ו. ובתעמ בפקוקום פטעה זוקא, ומקב"ה. קבב פר"ח: **ונעלאין צל מל' פיטון לו קאב דאס פקייז** לעשותן אין בפסח, והשיב לאסדר, ופסק שם: אכך לעשותן עם טיפורת שפיר וטיפורת שפיר.

מְשֻׁנָּה בְּרוֹרָה

נכנת דינה אפלו בפרקן יבש ורק ששהה ל' מתים. קוין רבי עירא (ט) טפי, שאפלו במעס לוחות שיש על קעוז גברין מקמץ ספוקן, ואסור הצען אפלו לא גדריו אטריבק בטעים רק במד פרזה: (ט) **שְׁהָאֵת אֶסְתָּר** מפני שיש קה קשורה נקבי נקבי ותשאר שם פקוץן. ונקל אם ירצה לשפכש אטריבק ולזריזו לא פגני: (ו) **וְהַבִּי בְּהָגָל עֲנָקָן אֶסְתָּר חָמָץ וּבוּ.** ורזה לופר, ארכיליבד הדעתן שאור אסורים לא פגני טעםך נקבי נקבי לאססן אלאי-אמ-בן קה נבש' רותח או על-כל-פניהם מבשל או צלול, דרפיין ונכט בעמוק. הקא לענן חמץ אסורי במשחו חמישין אפלו בתי, שונשר מטהו חמץ וו' נקבים שיש באנו. וחברו (ז) האחרוניים, דאפלו אם ירצה להפשת קערר כלו מפנה אסורי. ופרקן נכס דורך עמק הקשר: (יא) **שְׁחוֹא בְּמַשְׁהָה.** ובתרבו (ט) **הַאֲחֻרוֹנִים.** ריכין רעקר הטעם מושם שאסתו במשהה, אס-בן אצבר-קסה משש שעות למלעה אד

שער הציגן

הַלְכָות פֶּסַח סִימָן תְּפַסְׁו

ביאורים ומוסיפים

חמצץ. ועוד, שקדום שמניע העשן לעוף כבר בטל הוא באלו בעשן
חויזיא משאר הקש.

[שעה"צ ס"ק ז]
דָּקֵנָשׁ לֹא נָגַע וְךָ פְּטוּר מִלְּטָעָלָה וְלֹא פְּטָשׁוּ בְּעָקָק וְמִתְּנִי הַפְּשָׁטָת, וְכֵן כִּמְבָבָרִי אֲקִידִים⁽⁹⁾.

סימן תסו אם הרק ומני רגלים ודומיו מחייבים

[משניב ס"ק א]
וְנִקְרְמִינוּ בְּשִׂשְׁהָר עַל גָּגֵי מִקָּה בְּשִׁעוּר מֵיל, וּמִזְבֵּר עַל קָרְנוֹן) בְּכֶל
גָּרָה וּבְלִמְצָא⁽¹⁰⁾.

(1) ולגביו לועט חיטאים בשיעור של פחות מכך שאין שובר עליהם
ביביל ריאיה, כתוב הকף החיים (ס"ק ב) שאף על פי כן יחcen שהייב
מראוויה לא בערים, וכשם שחייב שיעור אסור באביבה. וכן היביא
המשניב לעיל (ס"י תמכ ס"ק לא) שנחalker בכר הפסיקם, ודעת
הרבה פוסקים שאף חזי שעור צריך ביירא.

(2) וכן התבאר בשיעור לעיל (ס"י תמכ ס"א) לגבי תערובת חמוץ, שאם
עדין ראוייה לאכילה, אסור גם להחויקה ברשותו. [וראה מה
שיתבאר להלן (בסוף הס"ק) לגבי תזרופות שמעורב בהן חמוץ].

[שעה"צ ס"ק א]
אֱפֻלָּו לוּזָם בְּפִיו כָּל יוֹם אֵינוֹ מְחַמֵּץ, דָּעָסָק הַמְּאָגָן.
(3) ובמקרה בשיעור לעיל (ס"י חנש ס"ב), שבול זמן שמוטענים
בבצק, אפילו כל היום אינו מחייב, ורק אם הניחוזו ללא עסק
כשיעור מיל, הרי זה מחייב.
וכיון שאינן מחייבות, כתוב המג'א (ס"ק א) שמצוות לולען
ולבלוען, והוסוף הকף החיים (ס"ק א), שצורך לנכות לאחר מוכן את
השינויים כדי שלא ישאר שם משדו מן החיטאים וחמיין.

(9) ובטעם הרבר הוסיף הפמי"ג (אי"א ס"ק ד) ש班车ר הא� אין
נקבים וכן לא נגנס בו חמצץ לננים מן העיר, אלא רק טעם של
חמצץ, וכיון שקדום הפסח הוא היה, מוגבל הוא כדין תערובת
הדרה בהתר מין בשאיינו מינו, ולאחר מכן מותר לבשלו.

[משניב ס"ק ז]
וַיְשַׁקְלֵין אֲפָר לְאַכְלָוּ תּוֹךְ הַפְּסָח בַּמְקוּם הַפְּסָח מִרְבְּהָה⁽¹¹⁾.

(10) ומוקוד דבריו כתוב בשעה"צ (ס"ק ז) שהוא משוייע הרוב, ושם
כתוב (ס"ה) שرك אם שפשטו קודם הפסח יש להתר במקום הפסח
מרוכבה או שעת הדחק לאוכל בפסח, ובלבד שידייח אותו
וישפשבנו יפה גם בתוך הפסח. וביאר הכה'h החיים (ס"ק ב), שמה
שצורך להדרה קודם הפסח הוא משום שעל ידי הדחה זו לא
שארת בו ממשות חמוץ אלא רק טעם, וטעם איינו חרור וניעור.

[משניב ס"ק יב]
וְאַפְלָלוּ נְצִעִין שְׁקִדְמָהִים גַּם אֵין לְאַסְפֵּר פִּין שָׁאוּן נְגַע הַעֲוֵד
בְּתַנְדָּק, שְׁמַפְחוּק אֶת הַעֲוֵד מִלְּפָעָלה וְתַלְקֵב עוֹלָה מִלְּמַעַה⁽¹²⁾.

(11) ולפי זה ביאר המקור חיים (בייאורים, ס"ק ב) את סברת המג'א
(ס"ק ה) לאסורה, בין שבימייו מתן להבנה על ידי הנחת העוף על
הקש ורק שינוי את מקוםו כל הזמן, ובכך יש לחוש שמא גע
בחמצץ, אבל בימיינו שמחזיקים את העוף למעלה מהקש והלהב
עליה מלמטה, אין לחוש לכך, והבית מאיר הוספק טעם להתריר את
הדבר, שבhabhavot אין זינה האסורת, ועוד שהרי ריאיה לאו מילתא
הוא, ובaan אפיקר ריאיה אינו אלא עשן, ובו הרי אין ריח של

הַלְבָזֶת פְּכֵחַ סִימָן תָּמוֹ

כיאורים ומוספים

5 ולחת על גופו לצורך רפואה משחה או חומר טיצה שיש בהם אלכוהול של חמץ, כתוב בשורת אגרות משה (אריך כי ס"ב) שמוثر אפילו אם אין בו סנה לא רק עצר בעלמא, כיון שבזה לא אומרים 'טיצה נשתייה', וגם אין אסור בהנאה כיוון שאין מאלל אדם. אולם, הינו רוקא במסחה שעשתה קורת הפסת, אבל אם געשה בפסח עצמה, כיון שהחמצן כבר נאסר בהנאה קודם קודם שההערב במסחה, הריחו אסור גם לאחר שעירובו במסחה ונפסק מואכילה, ובמקרים צער גדול יכול לעשותה אצל נכרו. ולבי רחיצה בסבן העשו מוחלט, הפא ביבייל לעיל (ס"י שכו סי' ד"ה בשאר) את דעת הגרא שעל כל פיטס אסור הדבר מודמן, ושמנוגה העולם להקל בות, וכותב שם מצוי להשיג סבן בלאייסור נוכן לחוש לדעת המהמירים.

שעה"צ ס"ק ז

אפילו להלי שאין בו סגנה, דגמ"ן אינו אלא מזכיר סופרים⁶. והוא הינו להנחי על גבי המכה וכדומה, אבל להתרפות בוה על ידי אכילה, כתוב הקף החיים (ס"ק ח) בשם החיק עיקב שיתכן שעשאהו כאיסור של תורה שלא הותר להתרפות בו אלא במקום סנה.

משנו"ב ס"ק ב

כשיש מה סנה מטר אף במקום שיש לאו רבל יראה⁷ וכן, ואין בכל לעשות בדרכו קפר⁸, ואפילו אכילה ושתיה נמנועה של חטף נמי קפער לרפאותו⁹.

(7) והקונה בפסח תרופות העשוות מהחמצן, האם עליז לעצם ולקנית רק את הכמות הנוצרת בלבד בפסח, דעת הגרא¹⁰ או יעריך (ונעמת אברהם חי סי' ג' וס"ק א) שאם בשעת קבלת התרופות בבית הדמירות הוא מכין שלא ל乾坤 וובא לא שלם עבורי, איתן ציריך לעצם בכמות שהוא מקבל, ואך מותר לו להשתמש בשאר אחר חוג הפסח, אבל שיש לו להניח אותו במקום מוגנע, וממש יקח כל פעם לפיה הזורה. ככל זה בתנורנות של חמץ גנוה, אבל אם התענובת בתרופות היא מחמוץ נוקשה, הביאו (וליכא שלהי פ"ד ארחות הלבנה הע' 85) שלכל הדעת מותר להשתווין בביות אפילו מודמן.

כמבואר בעה"צ לעיל (ס"י תמן ס"ק קפ"ד), וסימן שצ"ע.

(8) וכשיכול לעשות بكل ברוך היתה, כתוב לעיל (ס"י תנ"ד ס"ק י) לגבי מי שיש לו חולין בבען וצריך לבשל לרופאו שעורדים או שיבולות שוגל כדי להניח על בטנו, שאם אריער הדבר בפסח ויש ביך סנה, מותר לשורא לעשות ואת דרך חיליטה, והיינו שירתויה את המים הטובים ולאחר מכן יתן בהם את השעודים, שאך שدوا בטבנה מים יש לעשות כל מה שאפשר ברוך היר�, ואם הנחשב לרוך אלילה. מאידך, דעת הגרא קרליץ (חוט שני שם) שתרופות מרחת המיצופות בחומר מתוק אין פסולות מואכילה כלב, ואם אסור גם לאו כלב לא שייך לומר שאחשביה, יש מקום להקל, ודינה בצדך עין.

ואם כמות החמצן שבתרופה מועטה מאד ומעורבת בדברים מריר אלא שטומתיקים או רותם ביציפי מתוק ויק מעיפוי זה יש לו הנאה באכילה, דעת הגרא¹¹ או יעריך (שש"ב פ"מ הע' קעד) שווכן שאין זה הנחسب לרוך אלילה. מאידך, דעת הגרא קרליץ (חוט שני שם) סנה ל��חותם. ותרופה חרואה לאכילה לרוב בני אדם, כתוב בשוו"ת או ר' ליצין (ח"ג פ"ח השובה ב) שאסור לחולה שאין בו סנה אפילו לבולעה, מפני שבלייה היא באכילה, אלא אם כן יעתפה מיר בשבולעה או שיירוב בה דבר מר שגדלים לה שלא תהיה ראייה לאכילה רוב בני אדם, אכן אם הוא חוליה שיש בו סנה, מותר לו ל��חותה במותה שהיא. והగרא¹² שינברגו (מוריה ניסן תשדי"מ) כתוב, שבליעת תרופה אינה מוחשבת לדרכ אכילה כלל, שדו רבו בולע אותה כדי שלא להרגוש נעם מיר או קושין וכוננתו להיפך שלא ליהנות ממנה.

[מוש"ב ס"ק א]

שאני הכלא שהוא מוקמן וזה שילא בדרכו הנאצחים¹³ וכו', ובמקום חלי וצפלו אין בו קבנה לא קדרה¹⁴.
4 וכן לנעןjacobilת חמץ שנפסק מואכילהقلب לשורך רפואה, כתבו הריך אברהם (יזיד סי' פ"ד סי' ז) ושוו"ת כתוב טופר (אריך סי' קי"ז) והדק יהודה (ס"י קג פירוש האורך תחילת סיק ח) שמותה, שכן שאים אוכלו אלא לשוב רפואה אין הוא מחשבו לאוכל.
מайдך, בשוו"ת שאגת אריך (סוף סי' עה) כתוב שאף אם אוכלו לשוט רפואהacha באה לאו לאו כלול שאין בו סנה לאוכל.

ולען תרופה שמעודב בה חמץ, כתוב החוזיא (או"ח סי' קט ס"ק ז) שאם נפסקה מואכילה אדם מותר לאוכלה בין שאף אפשר להפריד בין החמצן לבין החומרים המורפאים [כפי המעו"ד בימינו ברוב התרופות שדעת הגרא קרליץ (חוט שני פכח פ"ז ס"ק מ) שאי אפשר להפריד מהם את החמצן ולהחזרו להזיהור לאכילה כלב, והוא קבץ תשובות (ח"א סי' טט) שהביאו מחלוקת הפטוקם באופן שאפשר להוציא מהחמצן את הטעם הבוגם על ידי שימושים כימיים, האם נהשכ שאפשר להפריד ביניהם ואם כן לא יפקע שכן אם נפסקה מואכילה כלב, שמוثر לאוכל, וכן לאסדר מהמת שבערך שאוכלה הוא מחייב את החמצן אפילו אם נפסק מואכילה כלב, בין שאין חמשיב את החמצן אלא את החומרים המורפאים, וכן כתוב בשוו"ת אגרות משה (אריך חי סי' צב) לגבי תרופה שיש בה חשש חמץ, שאם כבר בטל ממנה שם אוכלים הפטוח, מותר אפילו לחולה שאין בו סנה לאוכלה, וכן לאסדר מהמת שבערך שאוכלה הוא מחייב את החמצן על מנת לאוכל (שם סי' ק"ח ס"ק ח) שאם מערב חמץ במידות על מנת לאוכל, אף שנטפל קורם הפסח מ"מ אסור לאוכלה, גם את התroppה בתשובות ח"א סי' עג אות ב) שלפי דברי החוזיא¹⁵ מותר לאוכל שלםעה התיר החוזיא לאוכלה. וכן כתוב הגרא¹⁶ אלישיב (קובץ הלבות ח"א סי' עג אות ב) שלפי דברי החוזיא¹⁷ מותר לאוכל, גם את התroppה בתשובות ח"א סי' עג אות ב) שלפי דברי החוזיא¹⁸ מותר לאוכל, ובשונה תרופות שמעורב בהם עמלין שנפסק מואכילה אורה. ובשונה הלבות (ס"י תמב ס"ל) כתוב, שלפי דברי החוזיא¹⁹ (שם סי' טט) שבחמצן שנפסק מואכילה כלב לא שייך לומר שאחשביה, יש מקום להקל, ודינה בצדך עין.

ואם כמות החמצן שבתרופה מועטה מאד ומעורבת בדברים מריר אלא שטומתיקים או רותם ביציפי מתוק ויק מעיפוי זה יש לו הנאה באכילה, דעת הגרא²⁰ או יעריך (שש"ב פ"מ הע' קעד) שווכן שאין זה הנחسب לרוך אלילה. מאידך, דעת הגרא קרליץ (חוט שני שם) שתרופות מרחת המיצופות בחומר מתוק אין פסולות מואכילה כלב, ואם אסור גם לאו כלב לא שייך לומר להחזין בביותו. אכן, דבר שאינו עמוד כלל ללבולעה אלא רק לבולעה כגון גלולות של תרופה מריה, כתוב הנש"ז או יעריך (שוו"ת מנחת שלמה ח"א סי' ז) שנחשב לרוכר שלא ברוך אכילה ומותר לחולה שאין בו סנה ל��חותם. ותרופה חרואה לאכילה לרוב בני אדם, כתוב בשוו"ת או ר' ליצין (ח"ג פ"ח השובה ב) שאסור לחולה שאין בו סנה אפילו לבולעה, מפני שבלייה היא באכילה, אלא אם כן יעתפה מיר בשבולעה או שיירוב בה דבר מר שגדלים לה שלא תהיה ראייה לאכילה רוב בני אדם, אכן אם הוא חוליה שיש בו סנה, מותר לו ל��חותה במותה שהיא. והגרא²¹ שינברגו (מוריה ניסן תשדי"מ) כתוב, שבליעת תרופה אינה מוחשבת לדרכ אכילה כלל, שדו רבו בולע אותה כדי שלא להרגוש נעם מיר או קושין וכוננתו להיפך שלא ליהנות ממנה.

מילואים

הלבות פסח סיימן תפס

המשך מעמוד קודם

געעה המוצה במקומות הכהל נאסרת כולה משום חומרת כפוללה, וביאר שם, שמה שבכתב השעה י"ט (ס"ק ט) בשם הפמ"ג אינו אלא מעיקר החון, אבל מושם חומרת בפולה אסרו את כולה בגיןה במקום הכהל, ואסרו כד' קיליפה בגיןה שלא במקומות הכהל.

ודוקא כשהוחזרו את מקומות הכהל בגיןה המוצה מצד הפמי"ג של הכהל, אבל אם געעה המוצה מצד החיצון של הכהל, כתוב החוזיר (שם ס"ק י"ז) ד' ר' שם ונגעה ס"ק טו ד' ר' וס"ט וס"ק ז' ר' לפ' בש"ט המיא, ס"ק י"ב) שאנו נהש במקומות הכהל, בין שאושׂר שולחת שם דיטיב, ומובהר במחזה"ש (שה) שעוד דעמתה דפנוי נחשב למקומות הכהל, חוץ תעובי העליון אין חשב למקומות הכהל.

(64) ובאותן זו, כתוב החוזיר (שם ס"ק טו ד' ר' וו'ז) שיש לאסרו את כל המוצה אף קודם הפסח, אם אין בה שישים בגדר מקומות הכהל.

(65) ומושמע אף אם געעה שלא במקומות הכהל ובעשנה י"ט (ס"ק ג') נשואר מה בצעיר, והחוזיר (שב ד' ר' ומשיב ע'ו) כתוב, שבאותן זו אין עטס לאסרו את כולה, שהרי שר המוצה אינה אלא בליה מההמן שבמקומות הכהל, ואם כן אין בליעות יצאות מוחתיכת להחיזקה שלא רוחב, ומה לי אם אסר המשניב בגיןה שלא במקומות הכהל אלא כדי ניטולו, ומה לי אם חmachה הכהלה היהת שמנת קודם לבן, ומה שבכתב השעה י"ט (ס"ק ג') שכן כתוב והמחזיש"ש (ס"י תמו על מג'א ס"ק ב') כתוב החוזיר (שם) שאית ברה, שורי לא כתוב המוצה"ש אלא שומץ שמן איתן מעת, וזה היא בזנות המיא שב שבתב י"ב אין האיסור שמן, ואין בזנות בז'ה שבתב האיסורי על המוצה הכהלה שאסורה זמנה דיק המשניב את דינן.

[שעה י"ז ס"ק ג]

[וין בש"ק י"ערוך סדר' 66]

(66) שבכתב (ס"יח) שאף אם שמי המצות משוחחות בשומן ונגעה המוצה הכהלה ככפוללה שלא במקומות הכהל, איתה אסורה אותה אלא בפדי קליפה, מושם שאין העט כבולה יוגנא מוחתיכת להחיזקה שלא רוחב, וכך אם נשכחו זאת זו אינן בהשיבות להחיזקה אותה מושם קידודים ניל.

(59) והחוזיר (אויה סי' קב ס"ק טו ד' ר' במ"ב) כתוב, שאין לומר שהטעות שהרמי"א אוסר את כל המוצה הוא משום שודוא חותיכה אחת, שהרמי"א רק פון (ס"י תס"א) לעניין חיטה שנמעאה בעיטה, אסר את כל העיטה אף שאינם חותיכה אחת אלא עני גופים נפרדים [וראה בפיהיל לעיל (ס"י תמ' סי' ד' ר' וא'ז) שיש להללו], ולשלם אין דבר כחוש מבולע אלא כדי ישילח, בין בחותיכה אחת ובין בשני חותיכות [וראה בಗילין הרעקי"א ס"י חמו על מג'א ס"ק ב'] ואין עטס הרמי"א אלא מנגד שטגרו להחמיר אף בבחוש שמא ויתירו אף בשמנן המפעבע בכל החותיכה [ומקו דרבוי המשניבים הם בלבוש] (ס"ת), שבתב להקל בין מעטה שנגעה בחומץ שאין לאסרו את כולה, לבן מעטה במקומות הכהל.

(60) ומטעם זה, גם אם לא נתקפל במצח אלא ממשהו, כתוב השוער הרבה

(ס"ט) שמהמירות בתרוק הפטח לאסרו את כולה [וזאת משנה משביב לעיל (ס"י תס"ק כ)].

[משניב ס"ק כט]

כאן אסור בחילש יוצא מחתיכה לחתיכה בללא רעב'ו). (61) ואין לאסרו את מקומות הנגיעה או הנשיכה משום בפולה ותאסר על י"ד כך כל המוצה, וכמיבור להלן (ס"ק לח).

[שעה י"ז ס"ק מח]

ופפה לקלופקים פ' הקב"ז בdry קולק'ה⁶².

(62) והחוזיר (אויה סי' קב ס"ק טו ד' ר' ומשיב ד' ר' במ"ב שם) כתוב, שמה שכתוב הפסיקים בdry קולק'ה אינו אלא בסגנונה המוצה של במקומות הכהל [ואף זה איט אלא משום שטגרה המונגת של בפולה]. ומה שברבו י"ד נעליה' הוא באופן שנגעה המוצה במקומות הכהל.

[משניב ס"ק ל]

אפסל אם נגעו בה במקומות קפפלו⁶³ וכו', אם נגע במקומות הקפפל בלול אסורה⁶⁴ וכו', אסורה לקפכלפה בגווע בה בקבלה⁶⁵.

(63) והחוזיר (אויה סי' קב ס"ק טו ד' ר' במי' וו'ז) כתוב, שאם

הלבות פסח סיימן תפס

המשך מעמוד סז

[משניב ס"ק ג]

[אין לולש בקם לכתה להרחקה⁶⁶]

(11) ואם עבר ולו' בהם, כתוב השוער לעיל (ס"י תס"ב ס"ב) שימ忽ר לאפפות את העיטה מיה, ואם שהה קודם האיפה ואפילה לא שהה בשיעור מיל, כתוב השוניב שם (ס"ק ח) שוש לאוטרה באיכלה, והביא שהאריך ציד' להחריר בחפסדר מרכבה אם לא שהה בשיעור מיל ולא נירבים מה סימני הימין, והסיק המשניב בשוניג יש להקל בשעת הרחק.

חמצ בחל המעד שמא יבוא לאבל ממנה, ומאי אבוי את טעמו שהוא משות שבל השנה אינו בודל ממנה ורגיל לאוכלה.

[משניב ס"ק ח]

שיפון לבקעתו מצע קעט קרי שלא לשחרר בולם פאקיילוטו⁶⁷. (10) וכן לבם סובין, אף שהמוגאי (ס"י תנ"ה ס"ק א) הסתפק אם חט מהחמציבים, כתוב השעה י"ט (ס"י תס"ה ס"ק א) שודעת הרבה הראשונות והחזרונות שחמת חמוץים, וכן בתב הקה' החחיים (ס"ק טו) בשם החחיים אדים (ככל קטו סי' ח), שודאי שאסרו לתה אותם לפני הבהמה אפילו אם הם יבשים ובלתי מים, משום שמהמת הרוק של הבהמה יתמציאו.

הלבות פסח סיימן תפס

המשך מעמוד 138

[משניב ס"ק ג]

[שוניגלו עלי' מים⁶⁸].

(11) ולענן אם מותר לרודע חיטים (או שאר חמוץ מיה וגן) סמור להג

בלוי לבקעת את החיתנה, ולהענו דין דגון שטבע שאסרו אפילו לא בкус, הינו רק בחסיב, אבל שורדים שטבעו אינן אכוורת אלא אם כן בкусו.

חלכות פסח סימן תשס

סז באר הגולה

באר היטב

דאית לה ויר מן פקסם גוזי יש לבאר מן פקסם, אך זו לא רק מילוי מקס קצר כביש: (1) הדוחה. רודה כתל של עין, מ"א, ע"ש. וכובב חח"ז: וזה דוגמא לשפטן מבחן עצמה או מהש האש משא"ב אם מיש מבחן חם ותכל דבאים פסקן הרי האש כמוים דפכישיר ל"כ ע"ש: (2) אודרדים. קאי' צוב בדעת כפטורין שער האש, והמא"מ בכב דעך בדעת קאומטי. וטוב לה' השוחה עד אחר פסח, ח"י. ענין טטר שדק דשרן בלבוש שפיעץ המכט שוחרה בון, העצמו מחביב. וענין לעיל סעון נהג ס"ק טו פקיעין זעם הכתבה:

באור הלכה

בכל פקום וכל **וְזַהֲן** שעוקין בה אין מתחזק. ומכל פקום אעריך עין, מתקבב קומס כהן, ובקום סמוך:

סמכה: אין שולין כי בשום און, משפט גם קהן נזון לסכימן:

* **שֶׁקְלָא** קומה שונקללה. שבב טרי נזון: שֶׁקְלָא גיטין שקהה מספנן בחול וגוזא לאטח מלוחה, טרי טמן, דאות ברכות נזון שדרון: מספנן של גו' שלען הגוי והשאילן ליחסון על גזבי מטבח

בפסחה, בורי זה מטר אם אין קאבריות של קרטטה על יישנאל, רעל רטיה של עבויים אינו יעבך בבל גינאה. ואם אין לנו חסיט, יכול מיטריאל למסנונה לו חמץ משלו ווילעטן הו, ושוב קפל היישנאל מפומו את גיטטה ורכבתו שאללה. ואיזעלאשי שמן חמץ אסוד בהגאה, ואפלו חמוץ של עבויים, וכדעלעל ביסיכון תמן, שאני הכא שחווא נהגה מקמן זה שלא ברכות הנזונות ואין בו אedor בך מדברי סוגרים, ובמקום חלי (ד) ואפלו אין בו ספינה לא גוורו. ומכל פקום (ט) אם יוביל להתרפה קשיזריך רטיה זו של חסין על-ידי מיפורות, אין בכו' לעשותו עלי-קי רון: (כ) מפמי שהן מיחסיות. אבל קשיש בה בינה מפער אף במקום שיזש לאו דבל נזאה), אם נק אפ-שר שרפואה זו חוויל לו ולאין גצל לששות בקרוך קתרין, ואפלו אכילה ושמיה גמורה של חמץ בני מטר לרנטהו (ו) בזין שיש בו ספינה: ב (ג) אריך לבצרם. דורך מתחמי, וככלי, ועליבן אריך בלצרם, ואיך הואיל וכבר של לא שמה סכמה באכילה פשעור מיל, מכל פקום בשלוא יונר פבאו ליר חמוץ חיב בבעורו וקן מרכזון, ולעכני כל זון שאן יונע בראיר ישיש ריר בטל. ואידין בזא מתחש דאנזיא, דרכן קמן דאנזיא, רמאי מפנין בטול של כל קמרא, ערבר-פסח לחמן שעה גטמאן? וככבי לא מזוקניין אטורא. ונקהו על-ידי אקוורנים, רמאי מפנין בטעו זון שאן יונע בראיר ישיש ריר דאנזיאן מגאנם, טאננה, (ו) אם בשל בעריא קומ שונן לבקמות ואמר כל גושוים שיישאו מבקמותי מבועל אגבי: (ה) אפר-על דאנזיאן רוחא ובו). דמתמא אית ביה רוני. וככבי החרוגים (ט) רעל זה בסוט וכיהי גונא, אבל בשור ופורה בונאי יש פי שאן רוחא זון פסתם. דידיג שטמיציאן ריר באכילים, וכדעלעל ביסיכון שכד סעיף ייד. ונכו' להחמיר בכל הבהמות לבר הנזיר להחמיר אפלו מן פסתם. דידיג שטמיציאן ריר באכילים פאליט מאכילתו¹⁰: ג (1) תחומרה. והוא אף שאן רוחא צליר ריק, ועליבן טוב לנטולת שפון לבקמותי מעת מעת פרדי שליא ישפיר כליטס מאכילתו¹¹: ג (2) תחומרה. והוא סדרון (ט) כהיל של עץ שטמוץ: (ז) מטר. ואין חלוק בין אם קונה באה מפני מעוט אורה, כמו שטמוץ (ט) במרקפים ובכערות שחכמים והאנים מוציאים. בין אם באה (ט) מבדת מים שיש בה, בין בוחרה של לבנים תדרשים שלפעמים מוציאים מחייבת שלא ונחישו עדין הקטלים, או במלול של עץ שהעצים לחים ומוציאים, אבל גוני אין תועה מהחמיין, במזו דמצינו לעין הכלר טמאה, דגזה אינה חשובה כמים להכשר. ומכל מקום (ט) לא עדיף מטיפות, ואידין לפאי מה דפסקין לעיל ביסיכון תשב דמייפות עם מים מטיפות להחמיין, (ו) אין לווש בעס לנטולת שפון (ט) ואון הוא מליחות אידין בזקנה, ויקים מליחות עד אמר פסח והטטור יLOSE ונאפה לפסתם. (ט) וככבי הפסוקים רעל זה בזעה נטהה מכתלים, אבל אם קונה באה מטה וטבל (ט) דיטים סטין נטמאה, בגין שיט שם אינית של יums טפין ועל-ידי-זיה נטולת שפון, אבל עלא קני וולות שפום ומחייב: (ח) וה אוסרים. בזיאן להו (ט) רלא ילפינן חמץ מהכחדר טמאה, ולגביה חמץ, כל שואה לטיבותה על מים יש בו פה להחמיין. ויש שלחבו טעם קברא זו, לפאי (ט) שהחומר מוציא מפה היפות שיט, בה, ואין זעה כהיל של עץ מטבן דין בפם, כי עלי-פריך יט' בו נטבן בליעת (ט) מפ-גנשימים שופעבים על הקטלים, ולפעמים גטין וויפים עליים מינשימים לאחד שנזקנוון קאן קארן. ולפי טעם זה, בזעה של אקבים או (ט) קעכוב

שער הצעיר

